

faa, hvad man i gamle Dage her i Landet kaldte „de bedste Mænd i Menigheden“, men efter de Erfaringer, som vi have gjort under de nuværende Forhold omkring paa Landet, frygte vi for, at det ikke vil lykkes ad denne Vej at faa de i Sandhed bedste Mænd af Menigheden. Det har jo vist sig gjennem en lang Arrække, at, hvor saadanne middelbare Valg finde Sted, svækkes Interessen for dem i en kjendelig Grad og at det ofte beror paa Tilfældet, hvem der bliver valgt ved dem. Det vil efter vor Mening i de fleste Tilfælde vist neppe blive sande kirkelige Grunde, men derimod temmelig tilfældige og udvortes, der blive de bestemmende, og navnlig jo mindre den Indflydelse viser sig at være, som man tillægger disse Valg. Og dernæst have vi heller ikke kunnet se, at i et saadant Raad af 9 eller nogle flere Medlemmer de uberettigede Hensyn, som det er blevet udtalt, skulde være udelukkede. Det er formentlig langt lettere at henvende sig til de Enkelte og søge at paavirke dem, Enhver paa sin Maade, end hvor der en talrig Vælgertræng, og hvor man tør haabe, at det større Ansvar, som man da maa lægge paa dem, tillige vil give en Følelse af den hele Sags alvorlige Betydning. Vi have derfor med Andtagelse af eet Medlem af Udvalget troet, at man burde forene begge Maader, saaledes at der gives Menigheden dels en umiddelbar og dels en middelbar Indflydelse, og da paa den Maade, at de ved de middelbare Valg valgte Mænd skulde gjenemgaa de til Menigheden sendte Ansøgninger, og derpaa igjen anbefale for Menigheden tre, hvoraf denne da kan vælge den Eine med afgjørende Virkning. Vi have haabet, at, naar saaledes enhver enkelt Vælger tilsidst drages personlig med ind i Sagen og faar en Følelse af, at han selv skal have sin afgjørende Stemme med ved Valget, han da i Reglen vil vise en større Deltagelse ogsaa for de middelbare Valg og en større Sver for at faa saadanne Mænd ind i Udvalget, som der kunde varetage hans Anskuelsers Liv paa den dygtigste og forsvarligste Maade, idet jo netop Udfaldet af den Enkeltes Virksomhed ved den senere Valghandling for en stor Del vil komme til at bero paa den Maade, hvorpaa Udvalget har ledet

den hele Sag. Forslaget under Nr. 7 gaar blot ud paa, at fastsætte i Loven med bestemte Tal det Forhold, hvori Valgmændenes Antal skal staa til de Valgberettigedes. Det er udtrykkeligt erkjendt i Regeringsforslaget, at et saadant Forhold skal være tilstede, men det er væsentligt forbeholdt en kongelig Anordning. Vi have ønsket det fastsat i Loven, men der er nogen Uenighed med Hensyn til Antallet af disse Valgmænd, idet det ærede Medlem fra Fredericia (Gad) har ment, at Tallene burde være saaledes, at de kunde deles med 4, medens vi have ment, at de burde deles med 3. Forøvrigt vil Vedtagelsen af det Eine eller det Andet ikke ligefrem udelukke Forslagene enten under Nr. 14 eller under Nr. 15; thi skjøndt det Forslag, der har Tal, som deles med 4, nærmest er beregnet paa Nr. 15, der tillægger de Trefferdele af Udvalget en særlig Betydning ved Indstillingen til Menigheden, og det, der har Tal, som deles med 3, nærmest hører til det Forslag, der vil anvende Forholdstallet ved Anbefalingen til den, — naar der skal vælges 3, maa Tallet helst være saaledes, at det kan deles med 3 —, kunde dog ogsaa en anden Forbindelse af disse Forslag være mulig.

Forslagene til §. 5 under Nr. 9, 10 og tilbøds 11 har jeg allerede omtalt; dog skal jeg endnu med Hensyn til det sidstnævnte Forslag bemærke, at, naar vi ville have Halvdelen forandret til Treiedelen, saa er den væsentlige Grund dertil den, at, naar Lønningsloven er bleven givet med Alderstillet, hvad jo rimeligvis vil ske omtrent samtidig med denne Lov, saa vil Følgen deraf efter vor Mening sikkert blive, at Ansøgernes Antal vil aftage i en ikke ganske ringe Grad, ligesom vistnok ogsaa Embedernes Besættelse ved Valg af Menighederne vil, naar det gaar igjennem, bidrage til at formindste Ansøgernes Tal. Der er i det andet Thing blevet oplyst, at Ansøgningernes Tal til de større Embeder i Gjennemsnit nu er omtrent 25. Vi have antaget, at det her efter ikke vilde være urigtigt at gaa ud fra, at Antallet gik ned til omtrent 18, og at Forholdet altsaa, naar man satte Henlæggelsesretten til Treiedelen, vilde føre til omtrent det Samme som, naar man efter det nuværende Antal tager Halvdelen. Vi